07/08/2012

י״ט אב תשע״ב

<u>לטוס עם נשרים באלסקה – פרק שלישי</u>

ריח דבש וריח מנטה
שעת הערב מופזה
אל החוף ישבה חבריא
למדורה העליזה

על החוף המואר
מול חופו של נהר
הנה ככה יסופר:[1]

בצוהרי יום ששי ישבנו בשדה התעופה הבינלאומי של קינאיי וקינחנו את שרידי ארוחת הבוקר. שרידי ליל אמש כמעט נמחו (על פני השטח לפחות), ההדורים יושרו ו״היה העקוב למישור״[2].

הודעתו של ג׳יי למגדל: ״מבנה **IAF1** המורכב מארבע קאבים מבקש להניע״, פתחה את חגיגות הבוקר.

האם ה-**I** בראש שם המבנה מסמן ישראל? הוא נשאל ותשובתו החיובית נענתה בתגובות שמחה.

בשדה התעופה של קינאי בבוקר שלאחר ה"סערה". IAF1 ביקש להניע והחלה החגיגה.

מיד ביקשו שנחנה עם המטוסים ליד המגדל לצילומים, שנמתין לצילומים של העיתונות המקומית, ביקשו שנעשה מטס שלום מעל העיר (עמיתיי כמובן חיכו רק להזדמנות הזו כי תשוקת המבנה ההדוק לא באה אצלם למימוש במהלך היומיים האחרונים).

התחילו דיונים בקשר הרדיו ״מה אנחנו הישראלים עושים כאן?!״. יואב לא החמיץ את ההזדמנות להפגין את שפתו האמריקאית המצוחצחת. ״**מיירטי כל מזג אוויר**״ הגדרנו בשם שליווה אותנו עד תום המסע **("ALL WEATHER INTERCEPTORS")**[3]. בהמשך האודיסיאה התפתחה שאלה זו לבדיחה פנימית כשהשבנו (כלומר יורם השיב ואנחנו אימצנו...) שאנחנו בודקים את האופציה להביא לאלסקה 5 מיליון ישראלים שקצה נפשם מהריבים והמלחמות עם השכנים. התשובה הסטנדרטית (שאותי די הפתיעה בהתחלה) הייתה ״ברוכים הבאים. נקבל אתכם בשמחה, אבל תאלצו להלחם ביתושים...״.

---

[1] שירם של לאה דגנית ונחום נרדי (מתוך תקליט 45 שהיה לי בביצוע יפה ירקוני עם תלמידי בית חינוך גורדון, ת"א).

[2] ״כָּל-גַּיְא, יִנָּשֵׂא, וְכָל-הַר וְגִבְעָה, יִשְׁפָּלוּ **וְהָיָה הֶעָקֹב לְמִישׁוֹר** וְהָרְכָסִים לְבִקְעָה״ (ישעיהו מ, ד).
והיה העקוב למישור היא גם שמה של נובלה שכתב ש״י עגנון במהלך שהותו הראשונה בארץ ישראל, תוך ארבעה ימים,

[3] מקור השם: זה הכינוי שנתנה חברת מקדונאלד דוגלאס למטוסי ה-F-15 הראשונים ואומצה ע"י חא"א (ח"א האמריקאי) בשנות ה-70 (היו כבר מטוסים בעבר שכונו כך, לרבות מטוס המטאור שהיה בארץ, אך אף לא אחד הגיע לרמת ה"בז").
טייסת ה"בז" הראשונה אימצה את השם (ע"י איתן בן-אליהו, למעשה), והם היו יחידים כאלו למשך 30-25 שנה.
המשמעות הייתה להיות בעלי ידע ומקצוענות בכדי שיהיו יעילים (אפקטיביים) ובטוחים מתחת לעננים ומעל לעננים, בתוך העננים ביום ובלילה....בל נשכח ששניים מטייסינו באלסקה הינם בוגרי טייסת (מהוללה) זו. מזכיר גם את טייסת "העטלף" שסיסמתה הייתה "ביום, בליל, בערפל", וזה גם שם ספר בנושא שנכתב ע"י יואש צידון...

טסתי בראש המבנה עם ג'יי (הפעם במטוס שיש בו גם קשר חוץ במושב האחורי). ביצענו את המטס כנדרש. העיר קינאי מרשימה מן האוויר וריכוז סירות, ספינות ואניות דיג בצד אלפי המטוסים הימיים מכל עבר ממש מרשימים.[4]

הבטחנו לחזור[5] והמשכנו דרומה לאורך **נהר קינאי**.

<u>הערונת</u>: ייתכן שכל הצרמוניה הייתה תוצאה מהבילוי שלי בפאב בערב שלפני כן (כמוזכר בפרק הקודם), וייתכן גם שהבחורה שלא פגשתי שם אמרה לי שהיא פקחית או בקרית, אבל אודה על האמת, אני באמת לא כל כך זוכר...

[4] טסתי השבוע בארצנו לאורך חופי הרצליה,ת"א ודרומה וצפיפות המתרחצים ביום השרב הזכירה לי בחלק מהמקומות את חופי קינאי עמוסי הדייגים.

[5] הבטחה שלא קוימה במהלך המסע....

הטיסה לאורך הנהר מוקפים בירוק אינסופי לכל עבר, במבנה פתוח (פחות או יותר) כשכל אחד חוזה בשלושת המטוסים האחרים על רקע הנוף המשגע הצליחה למחוק את שרידי האירועים של הערב המאוחר או הבוקר המוקדם. פנינו צפונה לכיוון אנקוראג' ולנמל הבית בווסילה (מפה בהמשך הרשימה).

טסנו למעלה משעה באזור שומם מאוכלוסיה מתורבתת, ללא עיירות, כפרים או כבישים, פשוט ירוק ורטוב. עקפנו את השדה הבינלאומי של אנקוראג' ממזרח ואת הקטע האחרון עשינו לאורך השלוחה הצפונית של הים. בקטע הזה שמצפון לאנקוראג' ועד אזור ווסילה מתגוררים כ-60% מאוכלוסיית אלסקה. האזור שופע עיירות פורחות וכפרים על המים כשבכל כפר כזה יש מנחת ימי עתיר מטוסים. עצם הטיסה מעל האזור הינה חוויה טיסתית[6].

ושוב נחתנו בנמל הבית באגם הזאב. נחמד לנחות לפעמים בשדה מוכר. למרות שזה היה רק היום השלישי במסענו נראה היה לי שעזבנו את אגם הזאב לפני שנים. נצלנו את ההזדמנות שנפגשנו עם הציוד שהשארנו לשפר את תכולת המטען שלקחנו איתנו....תדלוק, קפה, השלמות ציוד, שלום ונשיקה לסנדי (רעיית ג'יי למי שהצליח לשכוח) והמשכנו צפונה.

אם ביום הראשון טסנו בקניונים בין ההרים מבלי לחלוף לצידם השני, הפעם תרגולת מעבר ההרים באה לידי ביטוי. השינוי אחרי הטיסה "המנהלתית" מקינאי לווסילה היה רב ואדיר. מנוף עוצר נשימה אחד למשנהו. טכניקת ההצמדות לדופן ההר והתקרבות אליו עד לחצייה גורמת לך לגלות את הנוף שמעברו השני בפתאומיות שבתנאים אחרים עלולה להזיק לפעילותו התקינה של הלב.

[6] זה היה הלג הראשון שלי עם ג'יי, מעבר להיותו מדריך מחונן (אפרט בהמשך על סגנון המחמאות האמריקאי..) זה לטוס עם מדריך "ידיעת הארץ" צמוד. נכון שהרבה מאוד מן ההסברים הוא שידר בערוץ המבנה אבל איתו במטוס זה היה רצף של הסברים והפניית תשומת הלב לנושאים שאולי היו מתפספסים אחרת. (בלי להתייחס לעובדה שכשטסים איתו אף אחד לא מבקר את ההחלטות שלך...).

המבנה חולף
בין ההרים

המבנה חולף בין ההרים

ערב שבת החל יורד על אלסקה (הדלקת נרות 23:42), ויש למצוא מקום לנחיתה (שלא נחשוב שהכול זה נחיתות בשדות הסלולים קינאי או אגם הזאב).

במקום יפה ל"חופו של נהר" (ר' שיר בפתיחה[7]) עם חצץ כנדרש ומהמורות וקפלי קרקע המליץ בפניי ג'יי על נחיתה ("מה דעת כבודו על נחיתה פה בין המים לעצים. אתה חושב שהחברה יעמדו בזה?!").

[7] לא ציינתי בפתיחה שיתכן מאוד ששיר ישן זה הכריע את גורלי בגלל הבית הבא:
וגיורא מה יהיה הוא
הוא יבנה אווירונים
טייסים אליו יבואו
להמריא לעננים.

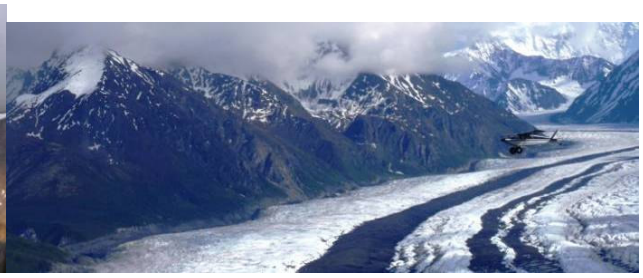

נחתנו. כשכבר נחלצתי מהמטוס בזריזות (לא חלילה בגלל הסיגריה, יש עוד סיבות...) זיהיתי את המטוס של ערן וראובן בריצה איטית לכיוון התעלה. גם ג'יי זיהה וקפץ כנחוש נחש לעברם כשהוא מצביע באצבעו שיפנו ימינה (שלהם), המטוס ירד עם גלגל שמאל לתעלה (קפל קרקע של הנהר), גלגל ימין באוויר, והתיישר וטיפס חזרה. דווקא פה?!.

נחיתה בנלחינה (למרגלות הגלייצ'ר)

קשה לחשוב על מקום יותר חביב לקדם את פני שבת המלכה (פרשת "פינחס", למי שחלילה שכח). כנראה שלא רק אנחנו חשבנו כך, גם היתושים. והנה לראשונה פגשתנו את אויב האנושות מספר אחד באלסקה, **ה-י-ת-ו-ש-י-ם** (והמרגלים שלהם, "תשמועים", בדמות הברחשים). כמעט 60 שנה חלפו מאז נעקצתי ע"י יתוש, והופססס. כמה מהיתושים נתקפו התקפת צחוק אדירה כשהריחו את ה"סנו" שהבאנו מהארץ. ג'יי שלף את הכילות לראש (נראה כמו כובע של"דבורנים" עם גומיות לכתפיים שישב טוב) והדלקנו מדורה עתירת עשן (איפה החברים שהלינו על ריח הסיגריות שלי?!).

ליל שבת על שפת הקרחון

הצמחים הוורודים הן ערברבות[8]

[8] צמח אופייני צפון אמריקאי ממשפחת נר הלילה (גם נר הלילה שלנו, הישראלי, מקורו מצפון אמריקה).

יום נוסף הפציע על כוחותינו המרוענגים, אך לפני שאמשיך בקצב הרצחני של האירועים, חוב קטן בנושא בעלי חיים.

נספח מיוחד: חיות באלסקה: **על דובים, מוסים, לווייתנים, יתושים וברחשים באלסקה, ואיך צופים בדוב מן האוויר בפייפר קאב.**

לפני שנים שימשתי כמהנדס ניסויי במערכת כינון חימוש במטוס "פנטום" האגדתי. במטוס זה היה מוד הפצצה עיוור שבו, בן שאר תפקידי, הייתי מודיע לטייס מתי למשוך (באותה תקופה של הניסוי היה חיווי משיכה רק במושב האחורי). לקריאתי "משוך" היה הטייס מושך לארבעה ג'י תוך שתי שניות (כלומר תוך שנייה וחצי היה משקלי תופח לרבע טון..). לפני שהייתי צועק לו הייתי מתיישר בכסא, מניח את ידיי על בסיס החופה, לוקח הרבה אוויר, ואז, "משוך!!!". חלפו שנים והנה אותה תחושה בדיוק חשתי כשהודעתי לטייסי המהולל במטוס הקאב שאני רואה דוב (ולא חשוב אם הוא ישב מושב אחורי או קדמי). מיד היה המטוס פונה בזווית לא הגיונית לכיוון הדוב המשוער (כמו כשהייתי אומר: "דוב בשעה 4, גלגול ימינה ומשיכה) מושך ומנמיך. כן, אני יודע שטייסי אזמי"ם טסים נמוך, ש"בוש פיילוט" זה לא עוד טייס, אבל כמה שצעקתי שלא יישכח שגובה דוב חום אלסקיאני מצוי הוא 3 מטר (קרי, כ-10 רגל לפני שהוא מרים ידיים לתפוס אותנו) המטוס הנמיך תוך כדי הגלגול והמשיכה לכיוון אימא אדמה.

ברגע שמישהו היה מודיע: "מספר 2, קשר עין עם דוב בשעה 4 ורבע", היה ג'יי מחלק סדר טיסה חדש לטיסה מעל הדוב.

סדר טיסה, דבר אחד, אבל לראות את הדוב לפני שהוא יתחבא, בדר"כ בין השיחים או העצים, דבר שני. אחרי הדוב החמישי לערך אימצתי את שיטת יעפי ההפצצה הזכורים לעיל. ראיתי דוב. התארגנתי, ורק אז ספרתי לטייס שלי שסיפר ליתרת בני המבנה.

את הדוב הראשון ראינו כבר ביום הראשון. קרב קשה ניטש בין הטייסים לתואר המזהה הראשון. זאת אחרי שראובן הכניס אותם לאמביציה[9] ואחרי כשלוש שעות טיסה ללא דובים הודיע שזה יהיה ביזיון לא קטן עם איזה מהנדס מישקפפור יראה ראשון דוב. **יורם ראה ראשון**. אימא דובה עם 3 גורים. ראיתי אותם ביעף הראשון ואחרי זה אני לא זוכר יותר כלום כי הייתי עסוק בלהסתכל בדאגה על חברינו המתקרבים ומתרחקים מהקרקע כמו ביעף הפצצה באזור אמ"ט[10]. בהמשך ראינו עוד המון דובים[11], בעיקר לאורך החוף המזרחי כשעלינו מ"קינג סלומון" צפונה [דרך נקודת דוגלאס שעוד תוזכר, אבל לפחות בששת הימים הראשונים היינו מתעכבים על כל דוב ודובה (וגם על מוסים..)].

בשטח עצמו הסתובבנו כל הזמן עם שני נורים צמודים לירכנו לצורך סינוור הנורים והפחדתם במקרה של אזעקת אמת. במהלך ההדרכות קיבלנו גם טיפים על הפסיכולוגיה של הדובים ואיך להתמודד איתם (אתם עוד זוכרים מהפרק הקודם, 600 ק"ג של שרירים...). אחת ההפתעות שהיו לי במהלך הטיסות מעל הדובים הוא קצב הריצה של החיה הטורפת החמודה הזו. כזו זריזות ומהירות אצל חיה שמנה ועגלגלה.

[9] מצב בלתי מודע אצל חיות האוויר שגורם להם לנצל את כל 100% הפוטנציאל שלהם על חשבון ה-CPU...

[10] אזור מוכה טילים.

[11] בכתבה של הנשיונל ג'יאוגרפי ששלח לי יורם אחרי המסע למדתי שרק בשמורת קאטאמאי יש לפחות 3000 דובים חומים. דב זה הוא אחד הטורפים האקטיבים בגזרה. הוא בנוי מ- 600 ק"ג של שרירים וכשהוא רעב אתה לא רוצה לפגוש בו. עכשיו מספרים לי את זה?!

דובים

החץ מראה דוב שהסתתר מאחורי הסמוכה בגלל תנועה פראית, בלתי צפויה של המטוס.....

משמאל – דוב שחור שיצא מתחת לסמוכה.
למטה – מוס בהגדלה ובמוד טבעי.
המוס נקרא בעברית יפה "אייל הצפון", אבל זו פגיעה בשם, כי הוא חיה מוזרה, מצחיקה ולא הרמונית. לדעתי רק בגלל שסנטה קלאוס ריחם עליה הוא לקח אותה להוביל את המרכבה שלו.

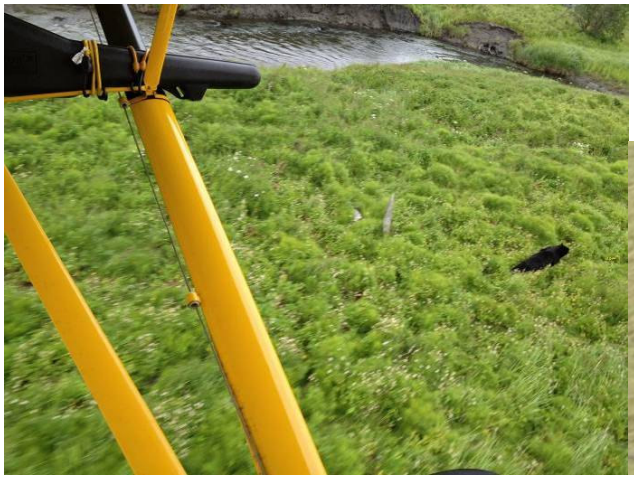

איש עוטה כילה נגד יתושים
מנסה לצלם יתושים....

לוויתנים -

מצד ימין הלוויתן עושה את צרכיו....

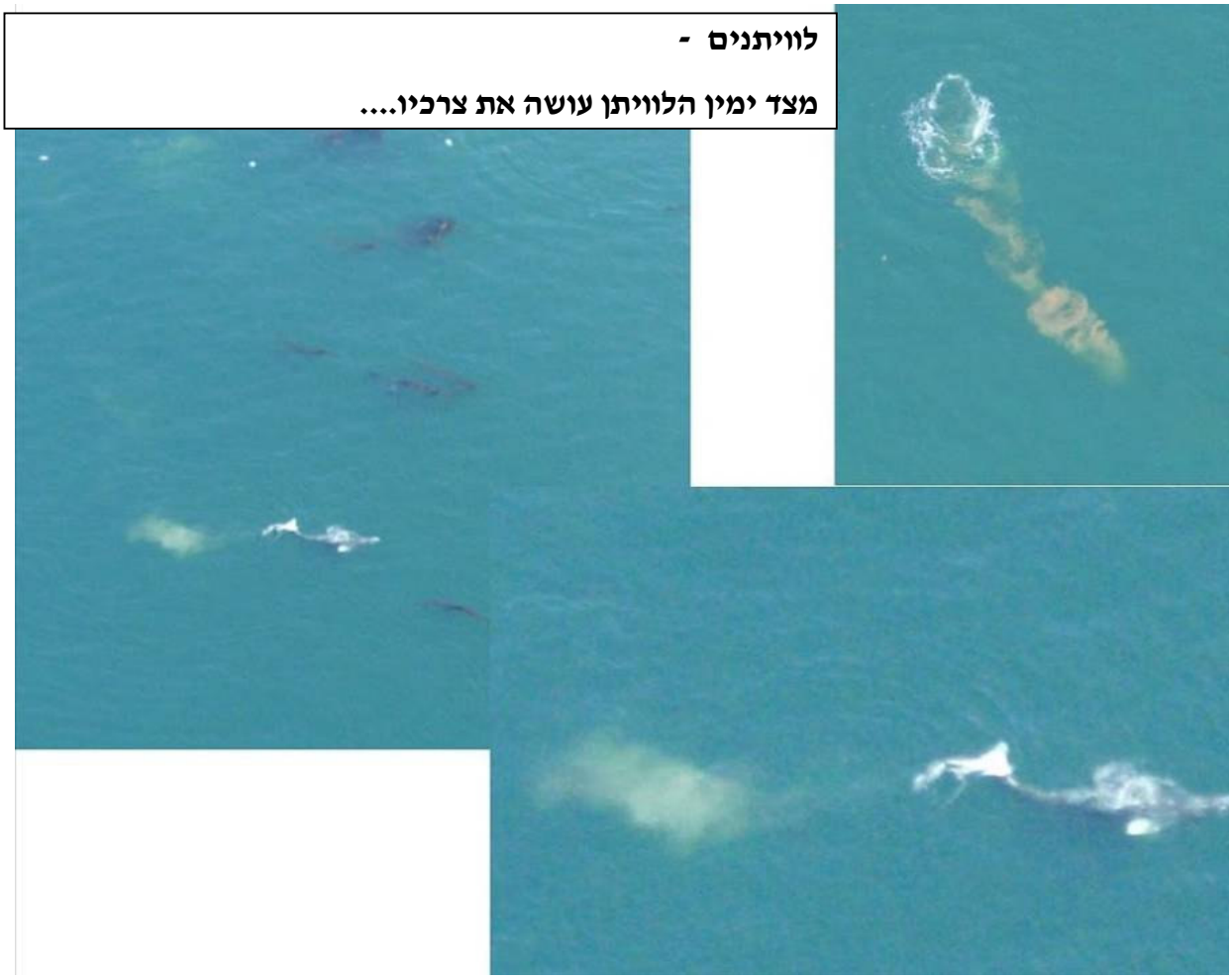

בתמונה לעיל מצולמים הזבובונים או כפי שמכונים, "ברחשים" [מילה "אונומטפאית (בעברית: תַּצְלִיל)**]. בדרך כלל הם נלווים ליתושים.**

יתושים הם החיה התוקפנית והמסוכנת של אלסקה. בכל ספר "הישרדות" כתוב שציוד אנטי יתושים (כילות וחומרים כימיים) חובה כי בתנאי קיצון הם יכולים לחסל אדם במצב טראומה..

סיימנו עם נספח החיות וניתן להמשיך במסע.

לאחר דיוני בוקר ממושכים בדברים שברומו של עולם (כיאות לשבת בבוקר) המשכנו במסענו לכיוון צפון מזרח.

שינוי קל באיוש המטוסים. את שני הלגים המופלאים הבאים (של שבת) עשיתי במושב האחורי של צביקה. זה אולי מסביר את מצבור הצילומים במהלך היום. כפי שתקראו עוד (אני מקווה) במהלך הרשימות, אחת מתכונות היסוד הישראליות היא שכשאין דברים רעים להגיד, פשוט לא אומרים. אומרים רק את הרעים. בטיסה עם צביקה כיסיתי למעשה בתור שותף את כל הטייסים שאיתנו, למעט יורם וראובן. אין מילים בפי (קרי, רק מילים טובות..). ניצלתי את ניסיוננו הקודם והטסתי (פה ושם) מן המושב האחורי בכדי לגלות שמשני המושבים אני גרוע במידה שווה (יעני, אין דגרדציה בביצועים כתוצאה מהעובדה שאיני רואה את הבול ומקזז באמצעות רגל שמאל..).

מפת ימים שלישי, רביעי וחמישי במסע (ששי, שבת ויום א׳ בלוח המצוי)

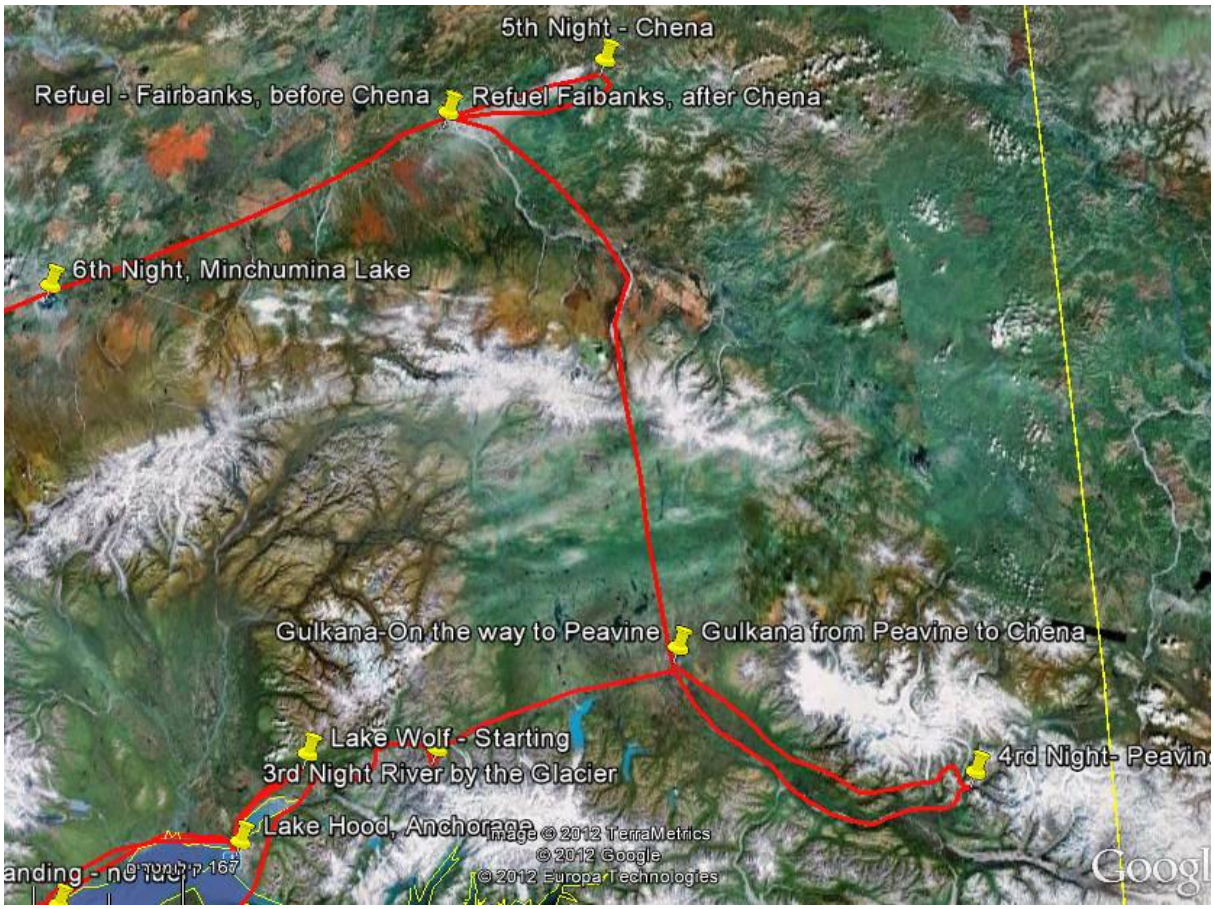

יצאנו מאזור הרים אחד, נהנינו קצת מהמישורים והמשכנו לכיוון ההרים הגבוהים של אלסקה.

עצרנו לתדלוק בשדה תעופה בלתי מאויש בגולקנה [שם השדה למעשה ״מרכז ה- הנחושת״ (COPPER)].

בשדה שני מסלולים סלולים, חונים בו יותר מטוסים מפעמיים מספר המטוסים בשדה הרצליה ביום טוב, והוא אינו מאויש. תדלוק באמצעות כרטיס אשראי וכניסה לחדר המנוחה לטייסים בו יש מכונת קפה, ממתקים ומעדנים שאתה משאיר כסף בסלסלה כנדרש, כורסאות, מפות ועוד, ע״י הקשה של תדר היוניקום על ה״קודן״ בדלת.... ככה מונעים מאנשים שאינם אוויראים להיכנס....

שדה גולקנה (מרכז הנחושת).

צביקה הולך להקליד בקודן

המראה בגולקנה ומיד אחריה. ברקע הר מקינלי (?) (ראה הערה מטה)

עוד אנחנו יושבים מסתלבטים במועדון הטייסים מופיע זאב ערבות בודד בדמות טייס סוואנה (אז״ם ידוע ביותר ונפוץ במחוזותינו). הבחור (הצעיר) מטייל מזה 6 שנים בכל קיץ כשלושה חודשים ברחבי אלסקה. כמו שהבהיר נחרצות, 9 חודשים הוא עובד (כנגר) באחת ממדינות מרכז ארה״ב (איידהו ללא הגבלת הכלליות) ואז לוקח את מטוסו ויוצא למסע (לפעמים בגפו, כמו הפעם, ולפעמים בחברת מישהי נוספת, כמו לפני שנה). יש לו במטוס אוכל לשבוע בערך וכל הציוד הדרוש לשהייה בשטח. הוא לא מודאג ממזג אוויר כי ברגע שהוא רואה שהעסק מחמיר, בלי להניד עפעף ובלי היסוסים הוא מיד נוחת בשטח ונערך למזג האוויר. למדנו רבות ותחקרנו אותו על מזג האוויר בהמשך (מקסים, צח ובהיר).

וכמו שראיתם לעיל, אנחנו לכיוון הר מקינלי (?)[12]. חלמתי על ההר הזה רבות..[13]. מה שמעט יודעים שבאופן יחסי לאזור בו הוא נמצא, ההר הזה למעשה יותר גבוה מן האברסט (לא התאפקתי והוספתי עוד הערה מהוויקיפדיה בנושא)[14].

מלאנו כרסנו בממתקים, מכלינו בדלק והיגיע הזמן לתור נקודת שינה למרגלות ההר הגבוה.

---

[12] עד לכתיבת רשימה זו חייתי כנראה בטעות וההר שחשבתי שחלמתי עליו לא בטוח שבאמת היה הוא. למרות זאת ציינתי את הפרטים הבאים כי למה לקלקל חלום טוב, וספור מצוין עם עובדות?!?!

[13] **הר מקינלי** (באנגלית: **McKinley Mount**) או **דנאלי** הוא ההר הגבוה ביותר באמריקה הצפונית ומתנשא לגובה 6,194 מטר. ההר נמצא במדינת אלסקה בארצות הברית כ-210 קילומטר צפון-צפון-מערב לעיר אנקורג' וכ-250 קילומטר דרום-מערב מפיירבנקס, בתחומי הפארק הלאומי דנאלי.

[14] להר מקינלי התרוממות גבוהה ומסיבית יותר מאשר להר האוורסט. אמנם, במדידה מעל פני הים, פסגת האוורסט גבוהה מהמקינלי בכ-2700 מטר. הסיבה לכך היא שבסיס האוורסט עומד על הרמה הטיבטית, מישור בגובה 5,200 מטר, כלומר- התרוממות יחסית של כ-3,700 מטר. לעומתו, בסיס הר מקינלי נמצא בגובה 600 מטר מעל פני הים, מה שנותן לפסגה גובה של 5,500 מטר ביחס לסביבה הקרובה.

עברנו מספר ישובים בדרכנו, ונכנסו לקניון אדיר, רם ונישא, ואז לאורך הנחל הופיע לפנינו הקאבין הנעלם כשלידו רצועת נחיתה, לא המסלול של גולקנה אבל בכל זאת, כבר מישהו (כנראה) נחת פה פעם לפנינו..בניגוד לכמה מהמקומות הקודמים שנחתנו....ובשעה טובה ומוצלחת נחתנו בקאבין אשר בפיבין.

אחד ההבדלים העיקריים שבין נחיתה על "רצועה" לנחיתה באזור בר היא בתרגולת לימוד השטח. לא אכנס כאן לפרוט הנושא אבל ההבדל מתבטא בכ- 4 יעפים מוקדמים של "הליכה סביב" (בלי ועם נגיעה...).הפעם נחתנו בגישה ישרה ללא ההליכות סביב.

החנינו את המטוסים, פרקנו ציוד והלכנו בשביל מהמנחת לקאבין. המקום לא מאויש, אבל נקי ומצוחצח. בפנים כ-8 מיטות עץ, שולחן אוכל ושולחן לעבודות המטבח. כלי בישול בסיסיים, גרזנים לחטיבת עצי הסקה, שתי מריצות, ומחוץ לצריף יש באר עליו תלוי דלי, וכמו בשירו של ביאליק "עלי באר תלוי דלי..."[15].

חניית הלילנה בפיביין בקאבין.

מבט לכיוון מערב (משם הגענו) ומבט מזרחה

[15] **יֵשׁ לִי גָן**

יֵשׁ לִי גָן וּבְאֵר יֵשׁ-לִי,
וְעֲלֵי בְאֵרִי תָּלוּי דְּלִי;
מִדֵּי שַׁבָּת בָּא מַחֲמַדִּי,
מַיִם זַכִּים יֵשְׁתְּ מִכַּדִּי.

לו אני כתבתי שיר זה היו עוצרים אותו על פורנו-גס, אבל מאחר וגם ילדים ונוער קוראים את רשימותיי אני נמנע הפעם להביע דעתי...

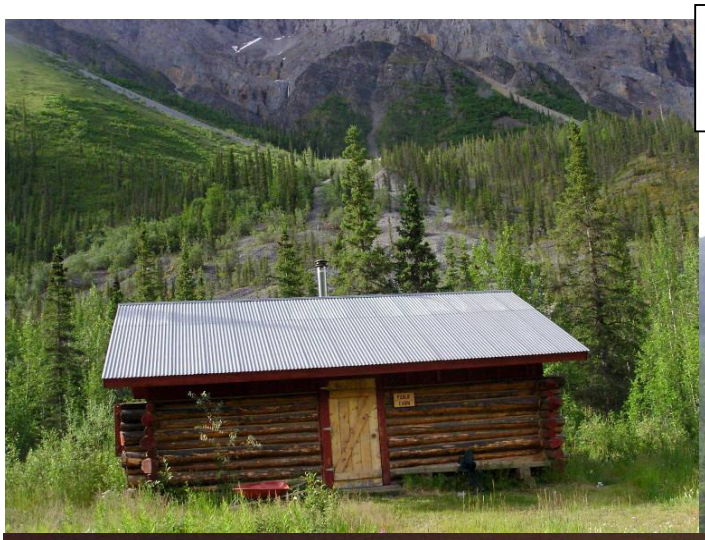

הקאבין בפיביין והשביל שגולש מן ההרים אל הצריף

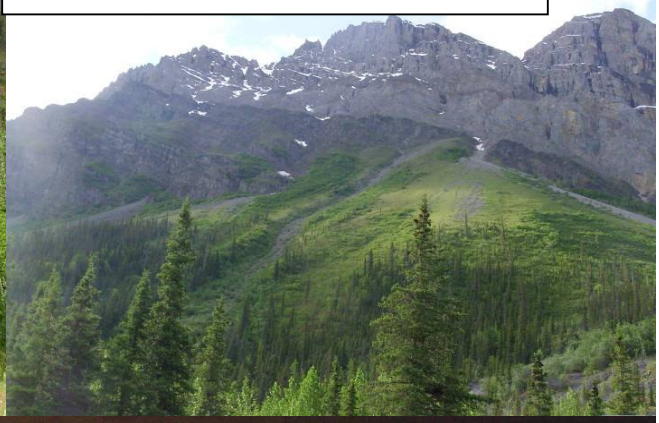

ארוחת בוקר בקאבין בפיביין

את ארוחת הערב סעדנו בחוץ כשמדורה רצינית נלחמת ביתושים. ג'יי התגלה במיטב כישרונו הדרמטי. הוא דקלם שירים ארוכים (בלדות) שנמשכו כ-20 דקות בטון דרמאטי וקורע לבבות במבטא סקוטי עתיק (נשמע כמו שקספיר במיטבו). ללא ספק ששנת הלילה הטובה, הופעתו התרבותית של ג'יי וחמאת הבוטנים המצויינת שלפו אצל **יואב** את בלוטות השירה, או כמאמר התנ"ך, "..ותצלח עליו הרוח וישורר בספר האורחים של פיביין את שני השירים הבאים": ממליץ להתרשם מן האנגלית המצוחצחת (גם היא מן המוזה שקפצה על יואב) שבתרגום השיר לאנגלית (מבלי לפגוע בחריזה והמשקל).

מבית היוצר של יואב שנתגלה כמשורר-חרזן רב יכולת. נכתב, בעברית ובאנגלית בקאבין אשר בפיביין.

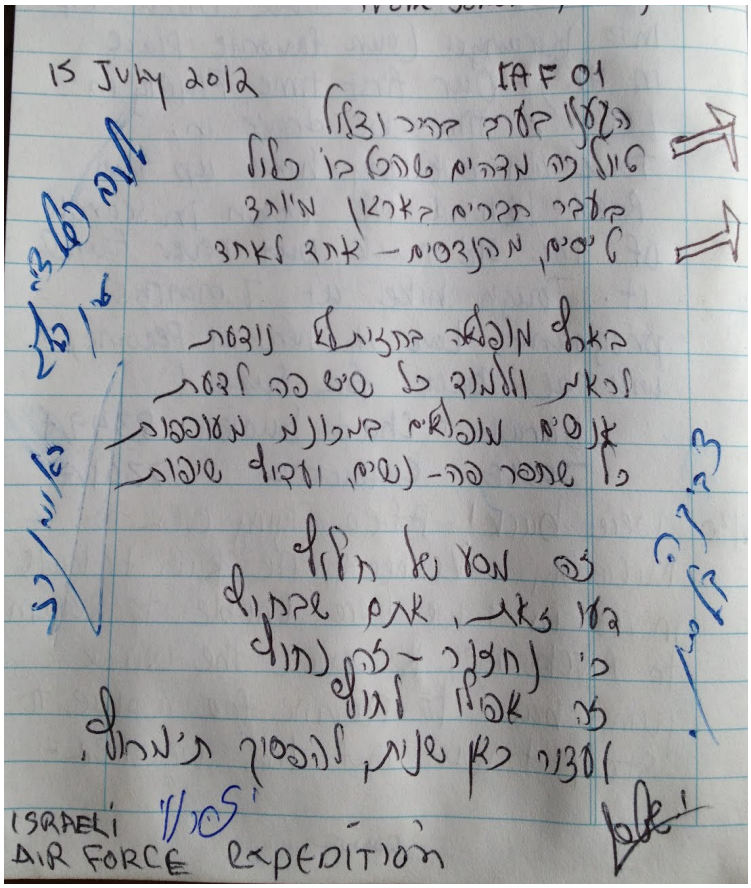

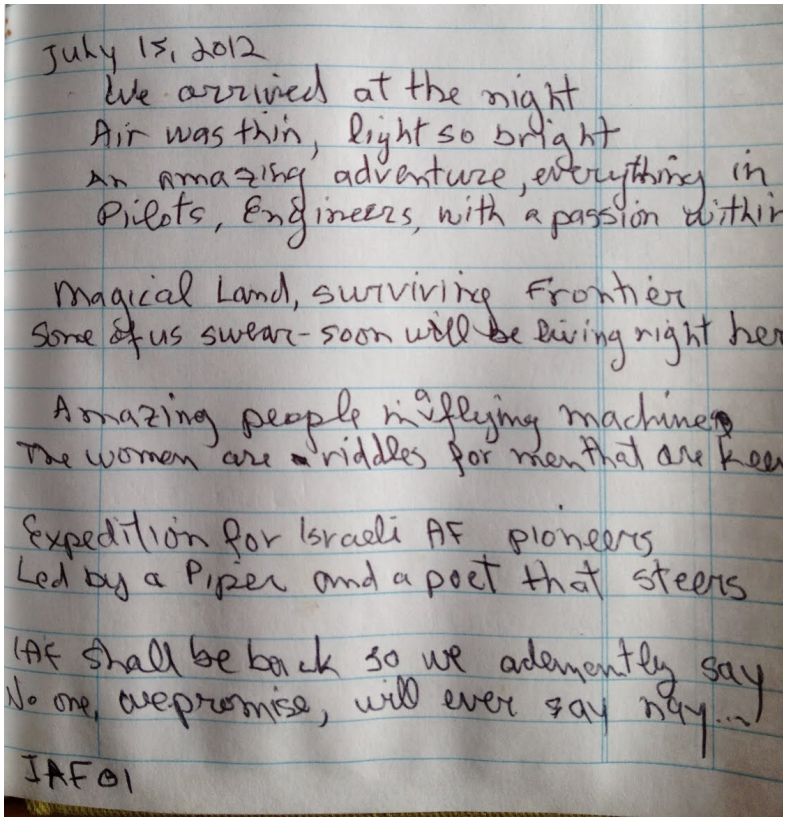

יורם וראובן מתאמנים בהתנעה ידנית של המנוע (חלק מהכישורים החיוניים לבוש פיילוט).

במהלך ההתנעה ראובן מצא בורג משוחרר....

<u>סכום עד כאן וטיפה מחשבות לפני שנרדמתי בקאבין על מיטת העץ הנוחה כשאני מותיר את היתושים כשתאוותם בעוקצם מחוץ לצריף</u>: (על הקנאה של הקאב שזנחתי אותו וביכרתי את הצריף על פני השינה במחיצתו, בפרק הבא).

אם היומיים הראשונים ספקו עושר של אירועים תעופתיים מסמרי שיער על רקע נופים מופלאים, היומיים שאחריהם המתוארים בפרק זה, היוו את ההיפוך שלהם. נופים ונופים ונופים. החל במעבר ההרים הראשון והגליצ׳רים, ועד המקינלי עם ההרים שסביבו והקניונים התלולים והגבוהים המובילים אליו.

חברים, קוראים, ידידים, מי שלא ראה מבנה מטוסי קאב על רקע הרי אלסקה הגבוהים או קרחון או סתם משתרך בתוך קניון, **לא ראה מראה משובב מימיו.**

בלי להישמע טכנוקרט חסר רגשות והבנה, אבל החוויה של לחזות במציאות בנוף הנשקף בשלושת התמונות שבחרתי לשים בעמודים 13, 14 לעיל (בחירה קשה כי כל תמונה מתמודדת עם עוד כעשרים בממוצע) מתמודדת בהצלחה עם חווית הצפייה ב״תקרת הקפלה הסיסקסטינית״[16] בוותיקן ברומא (מיכלאנג׳לו), עם הלובר בפאריז, ואפילו עם ״גאר דורסיי״ בפאריס.[17] העובדה שבמשיכת סטיק עדינה אתה יכול לשנות את כל הקומפוזיציה מוסיפה לתחושה (עד גיל 13 ליאונרדו זה וינצ׳י היה גיבור הערצתי, והנה ,כמעט הגשמתי, אבל לפני שאסחף, אפסיק בשיא....).

יְזָהָר נוֹי

[16] ה**קפלה הסיסטינית** או **הסיקסטינית** (באיטלקית: Sistina La Cappella)

[17] רק בשביל הרושם הטוב ולמען שלום הבית לא צרפתי עוד תמונות שהשאירו עלי רושם בלתי נמחה...